

"אני מת למות!"

ניג'ג'ה אמריקאי בווידיאו. טיולי בית ספר הם לשמורת-האירוסים בפולג, וי כבר אין הרים קשים לטיפוס ומורדות מסוכנים. האפשרויות של הילדים הצעירים טמזמו, והם בחרו להראות שהם גיבורים בכביש שמתחת לבית. למעשים יש מוטיבציות שונות, הווי-כות בתגמול. הילדים המשחקים ב"רוי-לטה הישראלית" רוצים לקבל תגמול בצורת הערכה חברתית והערצה.

רושם על הבנות

לילדים בגיל 11, בני-גילו של ברוך אורן ז"ל, יש רעות שונות על המעשה שלו ועל המישחק "רולטת-כביש".

דן: "הוא רצה להראות שהוא אמיץ ולעשות רושם".

מאיה: "אבל זה ממש דבילי לקפוץ לכביש בשביל קרמבו. הוא יכול היה לקנות כחנות בחצי שקל".

דן: "אני לא חושב שהוא חשב שזה יסתיים באסון".

עומר: "הם עושים את זה רווקא בגלל שזה מסוכן, הם רוצים לעשות רושם על הבנות".

דרור: "אני לא חושב שהייתי עושה את זה. אני לא חושב שהייתי עושה את זה. אם אתה רוצה להרשים את הבנות, זה לא אומר שאתה צריך לסכן

אישיות, ובעיקר רקע של סממנים חברתיים. החברה דורשת מהפרט להוכיח את עצמו, להראות שהוא גיבור ול"השתתף בתחרות הכללית".

אנשים רבים הם הרפתקנים. יש להם רמה גבוהה של נטילת-סיכון וצורך ב"ריגושים". התבטאות ההרפתקנות היא

בשיטת הרצליה צריך לשלוף ילקוט מתחת לגלגלי המכונית. בשיטת הקריות הילד עצמו משתרע על הכביש, וחבריו מתחילים לספור. המנצח הוא זה הנשאר יותר זמן. בשיטת הקרמבו מחלצים קרמבו טעים מדריסה.

הזמן חשבו על התאונה. הביאו להם פסיכולוג, שיעזור להם להתמודד עם מות חברם. את המתח הרב יכלו לפרוק רק ביניהם. בהפסקות ריברו על זה שוב ושוב. ענת וטל, חברות הכי טובות, הת-ווכחו בלי סוף אם צריך לספר להורים או לא.

ב ערב־שבת נפגשו ליד הסופר כל החברה הטובים מכיתה ה' 2. שוב ערב שישי, ואין מה לעשות. מישהו הציע ללכת לים. רוח חמה נשבה, וממש הרגישו שהקיץ מתקרב. הכנים — חיים, אמיר, ליאור, ברוך, ויוסי — צעדו בראש החבורה, כשהם מדברים ביניהם בקול מחריש-אוזניים. הבנות — טל, ענת, מיכל, אורלי ו-לימור — פיגרו מאחור, עסקות בלי-חששים ובציחקוקים.

ענת היתה בטוחה שהיום יציע לה ברוך חברות. היא התייעצה עם החברות מה להגיד לו כשיגיע הרגע. כשנפער פער גדול בין הבנים לבנות, הבנים עצרו וחיכו להן. הבנים שיחקו בלעצור מכוניות. זור-קים משהו על הכביש ואז, כשמגיעה מכונית, צריך לרוץ ולקחת.

כולם עמדו בצד, ובכל פעם רץ בן אחר. ענת ריעה שברוך הוא הכי גיבור ועוצר כל מכונית שהוא רוצה.

המישחק הזה לא עיניין אותה. היא היתה מעדיפה לשבת על הרשא במרכז המיסחרי, ושם ברוך אולי היה מרבר איתה. אבל עכשיו הבנים לחוד והבנות לחוד. הם השויצו בקפיצות דביליות לכביש לפני מכוניות נוסעות.

פתאום צרחה ענת. נשימתה נעתקה. ברוך לא הספיק לברוח. הוא שכב ליד המכונית, והנהג יצא אליו. טל נצמדה אליה רוערת, ולחשה באוזנה: "אני חושבת שהוא מת". אחרי שברוך מת, הכל השתנה. הר-חברים לא יכלו להתרכז בלימודים, וכל

זה לא התחיל השבוע. מישחק זה קיים כבר שנים רבות, והשתק על-ידי הילדים והמורים. איש אינו יודע כמה ילדים נהרגו בדרך זו

בהתאם לתקופה ולגיל. פעם היו הגיבורים הולכים לראות את פטרה, והסתכנו בהיתקלות קטלי-נית בלגיון הירדני. היום הם מסתובבים ב'נגלגים מסוכנים בדרום-אמריקה, ומסתכנים בעקיצות קטלניות. רוב-ההרפתקות נחשבות בחברה כל-גיטימיות. קפיצה לכביש לפני מכונית נוסעת בהחלט אינה לגיטימית. הילדים הולכים לתנועה ב-4 אחרי-הצהריים, וב-5 הם כבר בקיסק במרכז המיסחרי. כבר לא משחקים בגניבת דגלים כאמצע הלילה. יש להם ריבוק כחולות ונייק ירוקות, אבל תחרויות-ספורט זה לא מעניין. יותר טוב לראות

הפרופסור שמואל טיאנו, פסיכיאטר של ילדים, סבור שהילדים יודעים שה-מישחק מסוכן ואסור. הם לא היו משי-חקים אותו, אלמלא היו בו אלמנטים אלה. פסיכולוג חינוכי אומר שהמישחק הפך לפיקנטי בגלל נטילת-הסיכון ש-בו. יש בו אלמנט של התאבדות ושל עשיית-רושם. ההשוויה היא יותר דו-מיננטית. הפסיכולוג מאיר טייכמן משוכנע שהמישחק הומצא כתוצאה מחיפוש אחרי סיכון. הילדים מצאו סיכון גדול, העלול להביא לאובדן-חיים. לדעתו, יש להסתכנות כזו רקע של מאפייני

ענת לא העזה להגיד לחברות אחרות שהיא חושבת שצריך לספר.

הצורך בריגושים

בחנכים ותיקים מספרים שה-כבר לפני הרבה שנים שיחקו ילדים במישחק שבו החוקים הם שצריכים לחלץ חפץ מהכביש, שנייה לפני שהמ-כונת עוברת עליו. עתה התברר לצי-בור שכל רחבי הארץ משחקים את המישחק הקטלני, ולכל איזור שיטות משלו.